

სასაღისო გაზეთი

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 426. კვირა, 16 ოქტომბერი 1911 წ. დამატების № 75

სოსხალი გვაგი

დრამა 6 მოქმედებად და 12 სურათად

ლ. ნ. თოლსტოისა.

(შემდეგი *)

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა VII.

ანა ჰავლოვნა მარტო

ანა პავლ. (თავს ჭანჭანებს და პუტუტებს). ძალიან კარგი იქნება, დაე მოხდეს. ძალიან კარგია, ნეტა მოხდეს. ღიახ...

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა VIII.

ანა პავლოვნა და **გოგო.** (შემოდის).

გოგო. ვიქტორ მიხაილოვიჩი მობძანდა.

ანა პავლ. მერე რა? სთხოვე მობძანდეს და ქალბატონსაც მოახსენე. (გოგო გაბრუნდება და შაგინთა კაჩათ გადაის).

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა IX.

ვიქტ. კარენ. (შემოვა და მიესალმება ანა ჰავლ.)— ელიზავეტა ანდრეევანს ბარათით დევებარებინე. მე უიმისოთაც დღეს საღამოთი უნდა გხვდებოდით, ასე რომ მე დიდით მოხარული ვარ... ელიზავეტა ანდრეევანა ხომ კარგად ბრძანდება?

ანა პავლ. კარგათაა, მხოლოდ ბავშვი ცოტათი მოუსვენრათა ჰყვას. თითონაც ეხლავე გამოვა. (დადგნებუჯი). ღიახ, ცუდი დროება დაგვიდგა... თქვენ ხომ ყოველივე გეცოდინებათ?

კარენ. ღიახ, ვიცი. მე ხომ აქ ვახლდით ამ სამი დღის წინად, როდესაც იმისგან წერილი მოვიდა. მაგრამ ნუ თუ უკვე საბოლოოდ გადაწყვეტილია?!

ანა პავლ. მაშ არა და! რაღა თქმა უნდა. საშინელება იქნება ხელმეორედ განცდა ყველა იმისი, რაც მოხდა...

კარენ. აი რა შემთხვევისათვის არის ნათქვამი: ათჯერ გაზომე, ერთხელ მოსჭერო.

ანა პავლ. რა თქმა უნდა! მაგრამ მაგათი ქორწინება დიდი ხანია გადაწყდა. ასე რომ, როგორც ეტყობა გაყრა არც ისრე ძნელი იყო. თვით ქმარსაც კარგად ესმის, რომ ყველა იმის შემდეგ, რაც მოხდა, იმას დაბრუნება აღარ შეუძლიან.

კარენ. ვითომ რატომ?

ანა პავლ. თქვენგან არ მიკვირს! ყველა მის მიერ ჩადენილი სისაძაგლე; იმის შემდეგ, რაც ის ფიცით აღთქმას

სდებდა, რომ აღარაფერს ჩაიდენდა და თუ კიდევ ჩაიდენდა, მაშინ თვითვე ხელს იიდებდა ქმრის ყოველგვარ უფლებაზე და მიანიჭებდა ღიზას სრულს თავის უფლებას...

კარენ. კეთილი, მაგრამ ის როგორი უფლება იქნება ქალისთვის, რომელიც ქორწინებითაა შეზარკილი?

ანა პავლ. გაყრით! ის უკვე დაჰპირდა გაყრას და ჩვენც ეხლა დაბეჯითებით მოვითხოვთ.

კარენ. კეთილი, მაგრამ ის ელიზავეტა ანდრეევანს ისე უყვარდა, რომ...

ანა პავლ. ოხ, იმისმა სიყვარულმა იმდენი ვარამი განიცადა, რომ აღარა მგონია იმ გრძნობიდან კიდევ დარჩენოდა რამე; სადაც ლოთობაც იყო, მოტყუებაც დალატიც. განა იმისთანა ქმრის სიყვარული შეიძლება?!

კარენ. სიყვარულისათვის ყველაფერი შესაძლებელია.

ანა პავლ. თქვენ ამბობთ სიყვარულისათვის, მაგრამ როგორ უნდა გიყვარდეთ ისეთი მჩვარი კაცი, რომლისაგანაც არც ერთ საქმეში არ შეგიძლიანთ იმედი იქონიოთ? განა იცით კი რა იყო... (კარებს გადაჭხედავს და აჩქარებით უამბობს). საქმეები აწეწილ-დაწეწილია, ყველაფერი დაქირავებული და ხელში კი აღარაფერი. ბოლო უროს ბიძა ჰვანის ორი ათასს მანეთს, სარგებლის შესატანად. იმას მაქვს ის ფული და სადაც იკარგება. ცოლი აქ ზის, ავადმყოფი ბავშვით, უცდის და ბოლოს იმისგან ბარათი მოსდის: გამომიგზავნეთ თეთრეული და ბარგო...

კარენ. ღიახ, ღიახ, მე ვიცი.

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა X.

ანა პავლ. და **კარენი**ნი. შემოდან ღიზა და საშა.

ანა პავლ. აგერ, თანხმად შენი თხოვნისა, ვიქტორ მიხაილოვიჩიც მოვიდა.

კარენ. მხოლოდ მე ცოტა დამაბანდეს: (ესალმება დეებს).

ღიზა. გპალობთ. თქვენთან დიდი სათხოვარი მაქვს, რომლითაც მე არ შემძლია სხვას მივმართო.

კარენ. რაც კი შემეძლება...

ღიზა. თქვენ ხომ უკვე ყოველივე იცით.

კარენ. ღიახ, ვიცი.

ანა პავლ. მაშ, თქვენ დაგტოვებთ. (საშას) წავიდეთ, დავტოვოთ მარტოთ. (გადას).

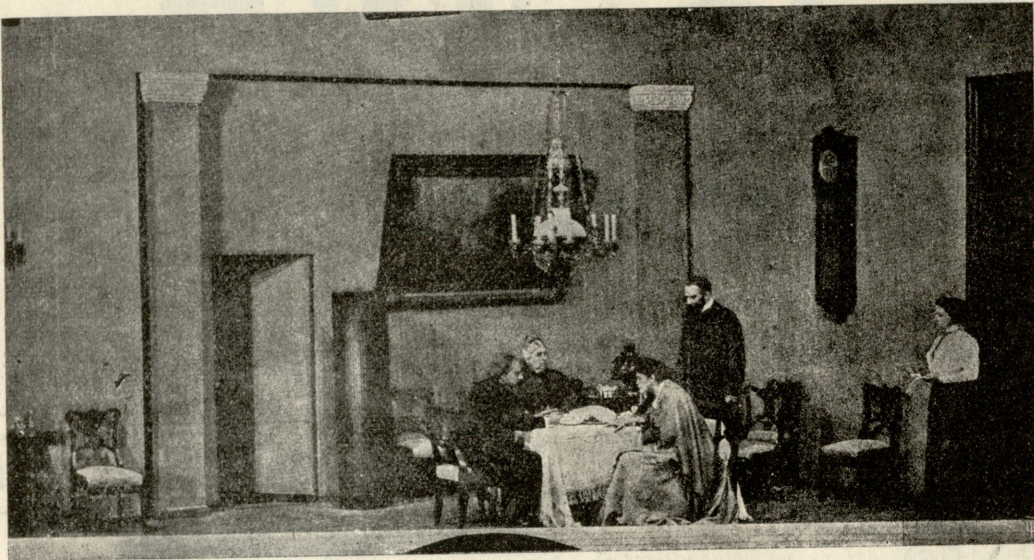
გ ა მ ო ხ ვ ლ ა XI.

ღიზა და კარენი

ღიზა. იმან წერილი მომწერა, რომელშიაც იტყობინება, რომ ყველაფერს უკვე გათავებულათა სთვლის. ამან მე

*) იხ. სურათებიანი დამატება, № 74.

ს მ ხ ხ ა ლ ი გ ვ ა მ ი

ექიმი. ამის გარდა, ფხვიერი ერთი დილით, ერთიც საღამოთი, ახლავ დაგიწერთ. (მეორე მოქმ. პირველი სურათი).

(ტრეპლესს იკავებს). იმდენად შეურაცხმყო, იმდენად... ერთი სიტყვიო მეც მაშინ დავთანხმდი კავშირის გაწყვეტაზე... და ვუპასუხე, რომ ვიღებ იმის წინადადებას—განშორებაზე.

კარენ. და ეხლა ნანობთ?

ლიზა. დიახ, მე ვიგონებ, რომ ეგ ჩემის მხრით ცუდი საქციელია, რომ მე არ ძალმიძს განშორება. ასე რომ, ერთი სიტყვით, გადავციტ იმას ეს წერილი. გეთაყვათ, ვიქტორ... გადავციტ იმას ეს წერილი და უთხარით... და აქ მომგვარეთ.

კარენ. (გაჟვირგებულად) კარგი, მაგრამ როგორ?

ლიზა. უთხარით, რომ მე ვსთხოვ იმას ყველაფერი დაგიწყებას მისცეს და სახლში დაბრუნდეს. მე ისეც შემძლო წერილის გაგზავნა. მაგრამ ვიცი იმის ხასიათი: პირველად კი კეთილი სურვილი აღედგოდა, მაგრამ ვისმეს ზეგავლენით გადივიქრებდა და იმას არ ჩაიღენდა, რაც ეწადა.

კარენ. რაც კი შემეძლება, ვეცდები.

ლიზა: გიკვირთ განა, რომ მე თქვენა გთხოვთ?

კარენ. არა... თუმცა, მართლის თქაა საქირო: დიახ, მაკვირს...

ლიზა. მაგრამ, ხომ არა ჯავრობთ?

კარენ. განა მე თქვენზე გაჯავრება შემიძლიან?

ლიზა. მე თქვენ იმიტომ გთხოვთ, რომ ვიცი თქვენ ფედი გიყვართ.

კარენ. ისიცა და თქვენც. თქვენ ეს კარგად იცით. მე პიყვარს ჩემთვის კი არა, არამედ თქვენთვის. და ამისთანავე მაღლობას გწირავთ თქვენი ნდობისთვის. ვეცდები, რაც კი შემეძლება.

ლიზა. მე მაგაში დარწმუნებული ვარ. მე თქვენ ყველაფერი უნდა გითხრათ: დღეს ვიყავი აფრემოვთან იმის გასაგებად, თუ ის სად იმყოფება. გადმომცეს, რომ ის ბოშებს გაჰყავა. და, აა, მეც სწორედ ამისი მეშინიან. მეშინიან იმის გატაცებისა. ვიცი, რომ თუ კაცმა დროზე არ გააჩერა, ის მთლად გაჰყვება... მაშ, თქვენ წახვალთ?

კარენ. რა თქმა უნდა, ეხლავ!

ლიზა. მაშ წადით, მონახეთ და უთხარით, რომ ყოველივე დავიწყებას მივეცი და ველი.

კარენ. (დგება). კარგი, მაგრამ ნეტავი სად უნდა ეძებოს ის კაცმა?

ლიზა. ის ეხლა ბოშებთანაა. მე თითონ ვიყავი იქ. კისკარებამდე მიველ, წერილი მინდოდა შემეგზავნა, მერე გადავიფიქრე და გადავწყვიტე თქვენთვის მეთხოვნა... აი, ადრესიც. მაშ ასე უთხარით, რომ დაბრუნდეს სახლში, ვითომ არაფერი მომხდარა, რომ ყველაფერი დავიწყებულა. თქვენ ეს უნდა გამიკეთოთ მისი სიყვარულით და ჩვენი მეგობრობის გულსათვის.

კარენ. ვეცდები, რაც კი შემეძლება. (თავს უკრავს და მიდის).

გ ა მ მ ხ ვ ლ ა XII.

ლიზა მარტო.

ლიზა. არ შემიძლიან, არ შემიძლიან. ისევ ისა სჯობს, ვიდრე... არ შენიძლიან.

გ ა მ მ ხ ვ ლ ა XIII.

ლიზა; შემოდის საშა.

საშა. რა ჰქენი, გაგზავნე?

(ლიზა მასუხის მაკეურ თავს უქნევს).

საშა. და ისიც დავთანხმდა?

ლიზა. რა თქმა უნდა.

საშა. რაღა უეჭველად მაგასა გზავნი? არ მესმის.

ლიზა. მაშ, ვინ?

საშა. შენ ხომ იცი, რომ მაგას უყვარხარ?

ლიზა. ეგ როდესღაც იყო და გაიარა. მაშ როგორა ფიქრობ, ვისთვის უნდა მეთხოვნა? რა აზრისა ხარ, დაბრუნდება?

საშა. დარწმუნებული ვარ, რადგანაც...

გ ა მ მ ხ ვ ლ ა XIV.

ლიზა და საშა. შემოდის ანნა პავლოვნა.

(საშა გაჩუმდება).

ანნა პავლ. ვიქტორ მიხაილოვიჩი სადღაა?

ლიზა. წავიდა.

ანნა პავლ. როგორ თუ წავიდა?

ლიზა. მე იმას ერთი თხოვნის ასრულება დავავალე.

ანნა პავლ. რა თხოვნის? კიდევ საიდუმლოა?

ლიზა. საიდუმლო არაა, მე იმას ვთხოვე ჩემი წერილი ფედისთვის პირადად გადაეცა.

ანნა პავლ. ფედისათვის? ფედორ ვასილევჩისთვის?

ლიზა. დიახ, ფედისათვის.

ანნა პავლ. მე კი ვფიქრობდი, რომ თქვენ შორის ყოველივე კავშირი უკვე გაწყვეტილია.

ლიზა. მე არ შემიძლიან იმის განშორება.

ანნა პავლ. როგორ, ისევ თავიდან იწყება?

ლიზა. მწადდა, ვცდილობდი, მაგრამ არ შემიძლიან. რაც გინდა მოისურვეთ, მხოლოდ იმასთან განშორებას კი ნუ.

ანნა პავლ. მაშ, რა გწადიან, გინდა ის უკანვე დაიბრუნო?

ლიზა. დიახ.

ანნა პავლ. კვლავ სახლში შემოღწევა ის საზიზლარი?
ლიზა. დედა, გთხოვთ, ჩემს ქმარზე მაგრე ნუ ლაპარაკობთ.
ანნა პავლ. ის იყო ქმარი.
ლიზა. არა, ის ეხლაც ჩემი ქმარია.
ანნა პავლ. მფლანგავი, ლოთი, გარყენილი და შენ კი არ შეგიძლიან იმას თავი დაანებო?
ლიზა. რათა მტანჯავთ? მე უმისოთაც ნაღველი მაწევს და თქვენც თითქოს განგებ გინდათ...
ანნა პავლ. მე გტანჯავ?! მაშ კარგი... მე წავალ. მე ამის ცქერა არ შემიძლიან.
ლიზა. (კანუშუბუღია).
ანნა პავლ. მე ვხედავ, რომ თქვენც ეს გინდათ, რომ მე თქვენ გიშლით. მე აქ ყოფნა აღარ შემიძლიან და თქვენი არც არაფერი მესმის. ყველა ეს რაღაც ახალ მოდურია. ჯერ ვითომ გადასწყვიტა გაყრა, მერმე კიდევ უცბად იბარებ იმ კაცს, რომელსაც შენ უყვარხარ...
ლიზა. სრულებითაც არა.
ანნა პავლ. კარენინი შენ ხელსა გთხოვს... და შენ იმას ქმართანა ჰგზავნი. ეს რაა, ვითომ ექვიანობა რომ გაუცხოველო?
ლიზა. დედა, ეგ საშინელიებაა, რასაც თქვენ ლაპარაკობთ. თავი დამანებეთ!
ანნა პავლ. მაშ ეგრე, დედა გააგდე სახლიდან და გარყენილი ქმარი კი შემოიყვანე. მე თვით არ დაგიდგებით. მშვიდობით, ღმერთმა გიშველოთ, როგორც გინდათ, ისე მოიქეცით!

(კარებს გაიჯახუნებს და გავა).

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა XV.

ლიზა და საშა.

ლიზა. (საგანძღვში ჩაუშვება). ეგლა მაკლდა!
საშა. არაუშავს-რა. ყველაფერი კარგად მოეწყობა. დედას დაეამშვიდებთ.

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა XVI.

ლიზა, საშა და ანნა პავლ. (გაიფლანკის).

ანნა პავლ. დუნიაშა, მოიტა ჩემი ჩემოდანი!
საშა. დედა, [გამიგონეთ! (გაჭყუება და თან დას თვალს უშვებება).

სურათი მმორამ.

გ ა მ ო ხ ვ ლ ა I.

ბოშების ოთახი. მომღერალთა გუნდი „კანაველას“ მღერის, ფედია პირ დაღმა წევს დივანზე უსერთუკოთ.
აფრემოვი სკამს გადასჯღოშია მოძახილის პირდაპირ.
აფიცერი დგას მაგიდასთან, რომელზედაც შამპანიური და კიჭებია. იქვე მემუსიკე სწვრს.
აფრემოვი. ფედია, გმინავს?
ფედია. (წამოადგება).—ნუ ლაპარაკობთ! ეხლა „ნე ვეჩერნიას“ იმღერებენ.
ბოშა კაცი. აღარ შეიქლება, ფეოდორ ვასილევჩი, ეხლა მარტო მაშამ იმღეროს.

ფედია. მაშ, კარგი! „ნე ვეჩერნიაია“ შემდეგ იყოს. (ისევ წვება).
აფიცერი. „ჩას რაკოვოი“ იყოს.
ბოშა კაცი. თანახმა ხართ?
აფრემოვი. დაე იყოს.
აფიცერი. (მემუსიკეს).—აბა, ჩასწერეთ?
მემუსიკე. შეუძლებელია. სულ სხვა და სხვა ჰანგი. აი აქ. (ქაჩის. მოახედებს ბოშის ქაღს). ეს როგორაა? (მღერის).
ბოშის ქალი. სწორედ მაგრეა, მშვენიერია.
ფედია. (წამოადგება).—არ ჩასწერს. და თუ ჩასწერს, ოპერაში ჩასჩირავს,—სულ წახდენს. აბა, მაშა, დასცხე თუნდა „ჩასი“! აიღე გიტარა. (ადგება, წინ დაუჭდება მასს, რომელსაც თვალებში ჩასტყქის).
მაშა. (მღერის).
ფედია. კარგია ეგრეც. ყოჩაღ, მაშა! აბა, ახლა „ნე ვეჩერნიაია“...
აფრემოვი. არა, მოიცა. ჯერ ჩემი, სამგლოვიარო მარში.
აფიცერი. სამგლოვიარო რათა?..
აფრემოვი. იმიტომ, რომ როდესაც მე მოვკვდები... გესმის, როცა მოვკვდები, კუბოში ვიწვები, მოვლენ ბოშები... გეყურება? ცოლს ასრეთ ანდერძს ვუტოვებ. და იმღერებენ: „შოლ მე ვერსტა“,—და მაშინ მე კუბოდან წამოვხტები,—გესმის?! (მემუსიკეს). აი რა ჩასწერე! აბა, ჰა!

(ბოშები მღერაან).

აფრემოვი. ჰა, როგორია! აბა, ახლა.—„რაზმოლოდოჩი მოი“.

(ბოშები მღერაან).

აფრემოვი. რაღასაც გაიმასხარავენს. (ბოშები იღამებთან და განაკძნობენ სიმღერას, ტაშს უკრავენ).
აფრემოვი. ჯდება (სიმღერა თავდება).
ბოშები. ყოჩაღ მიხეილ ანდრეევიჩ, ნამდვილი ბოშაა!
ფედია. აბა, ახლა,—„ნე ვეჩერნიაია“.

ს ო მ ხ ა ლ ი გ ვ ა მ ი

აფრემოვი და ფედია. (მეორე მოქ. მეორე სურათი).

(ბოშები მღერაან).

ფედია. აი სწორედ ეგ არის! აი, ეგ არის! გასაკვირველია! ნეტავი თუ სად სჩადიან ყველა იმას, რაც კი მაგაშია გამოთქმული? ოხ, რა მშვენიერია! და რატომ შეუძლიან აღამიანს მივიდეს მაგ აღტაცებამდე; მაგის გაგრძელება კი არ შეიძლება?
მემუსიკე. (სწვრს).—ღიან, ძალიან თავისებურია.

ფედია. თავისებური კი არა, ნამდვილია.
აფრემოვი. აბა... ახლა თქვენ დაისვენეთ (გიტარას აიღებს და კატის მოუჭდება).
მემუსიკე. თვით უბრალო რამაა, მხოლოდ საქმე რითმაა.
ფედია. (ხელს აქნევს, მივა და მაშას მოუჭდება გვერდით). — ოხ, მაშა, მაშა, როგორ მირევ მთელ არსებას.
მაშო. აბა, მე თქვენ რა გთხოვთ?
ფედია. რა? ფული? (იღებს ჯიბიდან). მერმე რა, აი აიღე.
მაშო. იცინის, ფულს იღებს და უბეში ინახავს.
ფედია. (ბოშებს). — ახლა მოდი და გაიგე! მე ცას მიხსნის და თვით კი სურნელოვან წყლების ფულსა მთხოვს. შენ მგონი ეხლა იმისი არაფერი გესმის, რასაც სჩადიხარ!
მაშო. როგორ არ მესმის? მესმის, რომ ვინც მიყვარს, მისთვის ვცდილობ და უკეთესად ვმღერო.
ფედია. მე ხომ გიყვარვარ?
მაშო. სჩანს, რომ მიყვარხარ.
ფედია. საოცარია! (ჭკნინავს).

გ ა მ თ ხ ვ ლ ა II.

ბოშის კაცები დარჩებიან და ქალები მიდიან. რჩებიან წყვილ-წყვილად: **ფედია მაშოთი, აფრემოვი კატათა, აფიცერა გაშათა.** მემუსიკე სწერს. ბოშა კაცი გიტარაზე ვალსს უკრავს.
ფედია. მე ხომ ცოლიანი ვარ! და შენ კი მაინც ხორონებას არ გაძღვეს.
მაშო. ხორო კარგია, მაგრამ გული—გულია. ვინც მიყვარს, — მიყვარს! ვინც საზიზღარია—საზიზღარია.
ფედია. ოხ, რა კარგია!.. კმაყოფილი ხარ?
მაშო. რასაკვირველია. როდესაც კარგი სტუმრებია, ჩვენც მხიარულათა ვართ.

გ ა მ თ ხ ვ ლ ა III.

(ბოშა კაცი შემოდის).
ბოშა კაცი. (ფედიას) თქვენ ერთი ბატონი გკითხულობს.
ფედია. ვინ ბატონი?
ბოშა კაცი. არ ვიცი. ლაზათიანად, მდიდრულად კი აცვია.
ფედია. ბარორაი? რა ვუყოთ, დაუძახე.

გ ა მ თ ხ ვ ლ ა IV.

ივინივე უბოშა კაცთ.
აფრემოვი. ნეტა ვინ მოკვდა შენთან?
ფედია. ეშმაკმა იცის იმისი თავი! ვის უნდა ჰქონდეს ჩემთან საქმე?

გ ა მ თ ხ ვ ლ ა V.

ივინივე. (შემოდის კარენი, აქეთ-იქათ ისედას).
ფედია. ა, ვიქტორ! შენ კი სულ არ გელოდი! გაიხადე. რომელმა ქარმა შემოგადგო? აბა, დაჯექი. ყური დაუგდე, აი ზნე ვერჩნიაა.
კარენ. Je voudrais vous parler sans témoins. (მე მინდოდა მოწმის დაუსწრებლად მოგლაპარაკებოდა).
ფედია. რაზედ?
კარენ. Je viens de chez vous. Votre femme m'a chargé de cette lettre, et puis... (მე თქვენი სახლიდან მოგდოვარ, თქვენმა მეუღლემ ამ წერილის გადმოცემა დასთხოვა და იქნებ)...
ფედია. (გამოართმევს წერილს, კითხულობს, იქუშება, შემდეგ აღესრულა: და იღებ). — ყური დამიგდე, კარენინ, შენ ხომ იცი, რაც სწერია ამ წერილში?...
კარენ. ვიცი და მინდა გითხრა...
ფედია. მოიცა, მოიცა გეთაყვა, არ იფაქრო, რომ მე მთვრალი ვიყო და ჩემი სიტყვები მოუსაზრებლობით მომდიოდეს. მთვრალი ვარ, მაგრამ ამ საქმეში ყოვე-

ლივეს ნათლად ვხედავ. აბა, სთქვი, რა დაგავალდებულა?
კარენ. დაგავალდებულს მენახე და მეთქვა, რომ... ის... შენ გელოდი. გთხოვს ყოველივე დაივიწყო და სახლში დაბრუნდე.
ფედია. (განუგებოდა უკან უკვდება და თვალებში მისჩერება). — მე მაინც არ მესმის, რაღა სწორედ შენ?...
კარენ. ელიზვეტა ანდრეევანამ დამიბარა და მთხოვა...
ფედია. ასე...
კარენ. მაგრამ, იმდენად შენის მეუღლის სახელით არა, რამდენადაც პირადათ მე გთხოვ: წავიდეთ სახლში.
ფედია. შენ ჩემზე ბევრად უკეთესი ხარ. მაგრამ რა სისულელეა! ჩემზე უკეთესობა ძნელი არ არის. მე საზიზღარი ვარ, შენ კი კარგი, ძალიან კარგი აღამიანი. ამისდა მიუხედავად ჩემს გადაწყვეტილებას არ შევცვლი, ეს არც შემოდის და არცა მსურს... აბა, როგორ წამოვალ?
კარენ. ეხლა ჩემთან წავიდეთ. მე შევატყობინებ, რომ შენ დაბრუნდები და ხვალ...
ფედია. ხვალ რაღა? მე ყოველთვის მე ვიქნები, და ის კიდევ—იმაღ დაჩრება, რაც არის. (მივა მავადსთან და სვამს). ყოველთვის სჯობია კბილი ერთბაშად ამოიძროს კაცმა. მე ხომ ვუთხარი, თუ კიდევ გავტყებდი ჩემს სიტყვას, მაშინ იმას უნდა მივეტოვებინე. ჩემი დაპირება ვერ ავასრულე მაშასადამე ყოველივე გათავდა.
კარენ. ეს მხოლოდ შენთვის, მაგრამ იმისთვის კი არა.
ფედია. რასაკვირველია, შენ იმისთვის ზრუნავ, რომ ჩვენი ქორწინება არ დაირღვეს.
კარენ. (აღსასიგ თქმა უნდა. მათ მოუხაზავდება მაშო).
ფედია. (აწვევს). — აბა, ერთი ყური დაუგდე, როგორ იმღერებს „ლენს“. მაშო!
 (ბოშები გრგვინებენ).
მაშო. (ხუნწულით). ვუმღერით?
ფედია. (აღიხარს). უმღერეთ ვიქტორ მიხაილოვიჩს.
 (ბოშები მღერავენ).
კარენ. (დაჩრებენით უკან უკვდება და შემდეგ ეკითხება)—რამდენი მივცე?
ფედია. მიეცი ერთი ოცდა ხუთიანი.
კარენ. (აძღვებს).
ფედია. მშვენიერი იყო! ახლა—„ლენიც“.
 (ბოშები მღერავენ).
ფედია. (ათვალიერებს). — კარენინი გაიქცა? ეჰ, ეშმაკსაც წაუღია!
 (ბოშები იშლებიან).
 გ ა მ თ ხ ვ ლ ა VI.
ფედია. (მაშას გვერდით მოუჭდება). — იცი ის ვინ იყო?
მაშო. გვარი გამიგია.
ფედია. ჩინებული აღამიანია. ჩემთან იმიტომ მოვიდა, რომ ცოლთან წავეყვანე. მე სულელი, ცოლს ვუყვარვარ და მე კი, აი, რას ჩავდივარ.
მაშო. მერე, ეგ ხომ კარგი არ არის. უნდა წასულიყავი. უნდა გებრალეობოდე.
ფედია. შენის აზრით საჭიროა? მე კი ვფიქრობ, რომ არა.
მაშო. რა თქმა უნდა, თუ არ გიყვარს, არც საჭიროა. მხოლოდ სიყვარულია ძვირფასი.
ფედია. მერე შენ საიდან იცი?
მაშო. ალბად ვიცი.
ფედია. აბა, მაკოცე, ჩავალო! ერთი კიდევ „ლენი“ და შაბაშ.
 (ბოშები დაიწყებენ მღერას).
ფედია. ოხ, რა კარგია. რომ შეიძლებოდეს, არ გაიღვიძო ისე მოკვდები...
 (შემდგომი იქნება)

გ. ახალციხელი.

ფ ა რ დ ა.

